

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) S. B., b) nezl. D. B.**, zast. žalobkyní sub. a) jako zákonnou zástupkyní, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2004, č. j. 11 Az 227/2003 – 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 6. 2004, č. j. 11 Az 227/2003 – 37, zamítl žalobu žalobců podanou proti rozhodnutí Ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2220/AŘ-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím Ministra vnitra bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2001, č. j. OAM-410/VL-10-P07-2000, o neudělení azylu a zamítnut rozklad žalobců. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného nebyl žalobcům udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobce nebyla vztažena překážka vycestování. Městský soud v Praze dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba žalobců ze dne 6. 12. 2003 není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen stěžovatelé) kasační stížnost a požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítali, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí nevyplývá lze zjištěných podkladů. Konstatovali, že v zemi původu jsou ohroženi na životě, je jim vyhrožováno usmrcením a nemají kam se obrátit, neboť stát takové poměry trpí a podporuje. Podle názoru stěžovatelů jde o humanitární důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Dále argumentovali ustanovením čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatelé požádali

o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhli, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 9. 2004, č. j. 11 Az 277/2003 – 45, zamítl návrh na ustanovení zástupce stěžovatelům pro řízení o kasační stížnosti, stěžovatele vyzval k předložení plné moci udělené advokátu a současně je poučil o možnosti odmítnutí kasační stížnosti.

Podáním ze dne 11. 10. 2004 Mgr. Jan Kočí, advokát, oznámil Městskému soudu v Praze, že převzal zastoupení stěžovatelů a předložil plnou moc.

Městský soud v Praze poté předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti stěžovatelů.

Podáním ze dne 15. 8. 2005, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 17. 8. 2005, vypověděl Mgr. Jan Kočí, advokát, plnou moc, která mu byla stěžovateli udělena k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud proto přípisem ze dne 27. 3. 2006, č. j. 4 Azs 9/2005 – 67, vyzval stěžovatele, aby si pro řízení o kasační stížnosti zvolili jiného advokáta a ve lhůtě do 14 dnů od doručení tohoto přípisu předložili příslušnou plnou moc. Současně stěžovatele poučil o tom, že nevyhoví-li citované výzvě, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne. Tento přípis stěžovatelka sub. a) osobně převzala dne 4. 4. 2006, avšak doručen jí byl již dne 3. 4. 2006, neboť nastala fikce doručení podle ustanovení § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatelé v soudem stanovené lhůtě, tj. do 17. 4. 2006, ani později, na tuto výzvu nereagovali. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelé nesplnili povinnost předepsanou ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie.

Stěžovatelé právnické vzdělání nemají, na výzvu soudu však nepředložili plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, přestože byli řádně poučeni o možnosti odmítnutí kasační stížnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tato vada nebyla k výzvě soudu odstraněna, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19).

Nedostatek zastoupení stěžovatelů brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelů podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval tím, zda kasační stížnost splňuje či nesplňuje náležitosti vyžadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a ustanovení § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu